ECLI:LV:RPPT:2020:0521.1A68023720.3.S
Lieta Nr. 1A68023720
Arhīva Nr. 1A-0237-20/14

SPRIEDUMS
Rīgā 2020. gada 21. maijā

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa,
tiesnesis Viktors Makucevičs,
rakstveida procesā Daugavgrīvas ielā 58, Rīgā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2019. gada 19. decembra lēmumu Nr. 1637.

Aprakstošā daļa

[1] 2019. gada 2. decembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – Iestāde) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 3. rotas jaunākā inspektore Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC414308 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) par to, ka 2019. gada 2. decembrī plkst. 23.30 Rīgā, /pers. A/ vadīja transportlīdzekli *BMW 525* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ (turpmāk arī – Transportlīdzeklis) pa Slokas ielas 115 stāvlaukumu, un veica apzinātu sānslīdi, kur iespējama satiksme.

[1.1] Ar savām darbībām /pers. A/ pārkāpis Ceļu satiksmes likuma 19.3. punktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – Latvijas APK) 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā.

[1.2] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenās inspektores Valsts amatpersona 2019. gada 3. decembra lēmumu (turpmāk arī – Soda lēmums) /pers. A/ piemērots naudas sods 80 *euro* apmērā par Latvijas APK 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Soda lēmumā norādīts, ka konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis pēc Latvijas APK 34. panta pirmās daļas 2. punkta.

[2] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, sūdzību iesniedza /pers. A/, lūdzot atcelt Soda lēmumu un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

[2.1] Sūdzībā norādīts, ka /pers. A/ nepiekrīt pieņemtajam lēmumam, jo stāvvieta bija ļoti slidena un transportlīdzeklis saslīdēja. Iepriekš transportlīdzeklim bija priekšpiedziņa, tad gāzēja ar refleksu, līdz ar to sanāca sānslīde. Video ļoti labi redzams, ka iztaisno transportlīdzekli, nemēģina turpināt vai uzsākt citu slīdēšanu.

[3] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2019. gada 19. decembra lēmumu Nr. 1637 (turpmāk arī – Iestādes lēmums) /pers. A/ sūdzība noraidīta, bet Soda lēmums atstāts negrozīts.

[3.1] Iestādes lēmumā norādīts, ka 2019. gada 2. decembrī plkst. 23.32 Iestādes amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC414308 par Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešās daļas prasību neievērošanu, proti, /pers. A/ 2019. gada 2. decembrī plkst. 23.30, Rīgā agresīvi vadīja Transportlīdzekli pa Slokas ielas nama Nr. 115 stāvlaukumu, un veica apzinātu sānslīdi vietā, kur iespējama satiksme.

Atbildība par pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā.

Ar Sākotnējo lēmumu /pers. A/ iepazinās un parakstīja to, rakstveida paskaidrojumu nesniedza.

[3.2] Ar Soda lēmumu, kas pieņemts /pers. A/ klātbūtnē, uzklausot viņa paskaidrojumus, pārkāpējam piemērots naudas sods 80 *euro* apmērā. Lietā konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis pēc Latvijas APK 34. panta pirmās daļas 2. punkta.

[3.3] Iestādes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 3. rotas jaunākā inspektore Valsts amatpersona dienesta ziņojumā norāda, ka 2019. gada 2. decembrī pildīja dienesta pienākumus kopā ar jaunāko inspektoru Valsts amatpersona ar dienesta transportlīdzekli, kad ap plkst. 23.30 atradās Slokas ielas un Kurzemes prospekta krustojumā. Policijas darbinieku uzmanību piesaistīja Transportlīdzeklis, kura vadītājs vairākas reizes veica apzinātas sānslīdes Slokas ielas nama Nr. 115, lielveikala „Maxima" stāvlaukumā. Policijas darbinieki pagrieza videokameru stāvlaukuma virzienā, lai varētu piefiksēt pārkāpumu, pēc kā devās apturēt minēto transportlīdzekli. Transportlīdzekļa vadītājs /pers. A/ iepazinās ar pārkāpuma videoierakstu, pēc kā saprata izdarīto pārkāpumu. Transportlīdzekļa vadītājs iztaisnoja transportlīdzekli tad, kad jau ieraudzīja dienesta transportlīdzekli.

[3.4] Noskatoties protokolam pievienoto videoierakstu, konstatēts, ka tas tiek veikts no dienesta transportlīdzekļa Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā un laikā. Ir redzams, ka Transportlīdzekļa vadītājs divas reizes veic apzinātu sānslīdes radīšanu un iztaisno to, tuvojoties dienesta transportlīdzeklim.

[3.5] Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešā daļa noteic, ka ceļu satiksmes dalībniekiem un citām personām jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus.

Pārbaudot pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību, augstākā iestāde izvērtē lietā esošos materiālus, pieņemot vienu no Latvijas APK 287. panta pirmajā daļā paredzētajiem lēmumiem.

Izvērtējot sūdzību, Iestāde secināja, ka lietā nav strīda, ka sūdzības iesniedzējs Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā un laikā vadīja Transportlīdzekli. Minētos apstākļus /pers. A/ nenoliedz.

Lietā ir noskaidrojams jautājums, vai /pers. A/ radīja apzinātu sānslīdi.

[3.6] Tiesu praksē atzīts, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnējā apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Lēmums administratīvo pārkāpumu lietā pieņemams pēc tiem faktiem, kas norādīti protokolā (skat. *Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta lēmumu lietā Nr. SKA-157/2007*).

Latvijas APK 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punkts noteic atbildību par agresīvu braukšanu, kas izpaudusies kā transportlīdzekļa vadīšana tādā veidā, ka tiek veikta apzināta sānslīdes radīšana uz ceļiem vai citās vietās, kur iespējama satiksme (stāvlaukumi, laukumi, pagalmi u. tml.), izņemot gadījumus, kad Ceļu satiksmes likuma noteiktajā kārtībā saskaņotajos sporta pasākumos ir pieļaujamas atkāpes no ceļu satiksmes noteikumiem, kā arī normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos izklaides un paraugdemonstrējumu pasākumu laikā.

Iestāde norāda, ka ar lietas materiāliem neapstiprinās fakts, ka sūdzības iesniedzējs, vadot Transportlīdzekli veica Latvijas APK 149.[4] panta trīspadsmitās daļas 3. punkta sankcijā atrunātos gadījumus, kad pieļaujama transportlīdzekļa sānslīde.

No Latvijas APK 149.[4] panta trīspadsmitās daļas 3. punkta aprakstošā skaidrojuma Iestāde secināja, ka sānslīde nozīmē kontroles zaudēšanu par vadāmo transportlīdzekli. Spēkrata un dzinekļa kustības veids: slīdēšana sānis. Sānslīde tieši ietekmē spēkratu vadāmību un šķērsnoturību.

[3.7] No lietas materiāliem pievienotā videoieraksta un inspektores ziņojuma izriet, ka Transportlīdzekļa vadītājs apzināti radīja sānslīdi. Braukšanas ātrums netika samazināts līdz tādam, kurā droši kontrolētu transportlīdzekli, proti, veica strauju kustību, kas vadītājam liedza saglabāt transportlīdzekļa vadāmību, kā rezultātā transportlīdzeklis braukšanas laikā tika pakļauts sānslīdei. Mierīga un kontrolēta braukšana, ņemot vērā ceļa apstākļus un braukšanas ierobežojumus konkrētajā posmā, ir atbildīgs transportlīdzekļa vadīšanas veids. No minētā secināms, ka sūdzības iesniedzējs nav izvēlējies atbilstošu braukšanas ātrumu, kas liedza kontrolēt vadīto transportlīdzekli. Šādas darbības likumdevējs, neatkarīgi no citu negatīvu seku iestāšanās, ir apzīmējis kā agresīvu braukšanu, un to novēršana acīmredzami ir Latvijas APK 149.[4] panta trīspadsmitās daļas 3. punkta mērķis. Tādējādi Iestāde uzskata, ka sūdzības iesniedzēja rīcība pilnībā atbilst iepriekš minētā panta interpretējumam un neatkarīgi no apstākļiem, kas izveidojušies uz ceļa, satiksmes dalībniekam jāievēro Ceļu satiksmes noteikumu prasības un jābrauc atbilstoši ceļa satiksmes organizācijai.

[3.8] Iestādei, izvērtējot lietā esošos materiālus, neradās šaubas par to, ka /pers. A/ veica Sākotnējā lēmumā norādīto pārkāpumu.

Sākotnējā lēmuma formēšanas vietā, kā arī administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā /pers. A/ nesniedza paskaidrojumus vai iebildumus par pārkāpuma izdarīšanu. Iestāde uzskatīja, ka apstākļos, kad persona ir pilnīgi pārliecināta par savu nevainīgumu, loģiska un pašsaprotama būtu sevis aizstāvēšana, nekavējoties izsakot iebildumus un savu viedokli par notikušo, nevis savas vainas atzīšana. Iestāde uzskata, ka jebkurai liecībai, paskaidrojumiem un protokolā ierakstītam personas paskaidrojumam, kas nostiprināts uzreiz pēc notikuma, ir lielāka ticamība, nekā liecībai vai paskaidrojumiem, kas tapuši vēlākā laika posmā. Vēlāk sniegtie paskaidrojumi par lietas būtību jau uzskatāmi par paskaidrojumiem, kas sniegti attālinātā laika posmā no paša notikuma un atzīstami par mazāk ticamiem, jo /pers. A/ bija laiks tos sagatavot.

[3.9] Citējot Latvijas APK 9. panta pirmo daļu, Iestāde norādīja, ja persona pārkāpj Ceļu satiksmes noteikumus un Ceļu satiksmes likuma prasības, tad ir pamats uzskatīt, ka minētā persona savas intereses nostāda augstāk par citu satiksmes dalībnieku interesēm. Attiecīgi rodas pretruna ar ceļu satiksmes dalībnieku vienlīdzības principu, kā rezultātā rodas arī interešu aizskārums.

Iestādei nav pamata apšaubīt inspektores konstatēto pārkāpumu un Sākotnējā lēmumā norādītos apstākļus, jo tie apstiprinās ar pārējiem lietas materiāliem, t. sk., video ierakstā redzēto. Iestāde uzskata, ka sūdzības iesniedzējs kā persona, kas ir ieinteresēta lietas iznākumā sev par labu, sniedz sev izdevīgu notikuma versiju, lai maldinātu Iestādi un izvairītos no administratīvās atbildības.

Iestāde ņem vērā praksē izteiktās atziņas, proti, to, ka publiskajās tiesībās darbojās publiskās ticamības princips, un policijas amatpersonu sastādītiem dokumentiem, arī administratīvo pārkāpumu protokoliem, *a apriori* ir publiskā ticamība, un tos iespējams apšaubīt, iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina. Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā fiksētas ziņas par izdarīto pārkāpumu un kuram ir pierādījumi lietā. Tas vērtējams kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā (*Zemgales apgabaltiesas 2013. gada3., jūnija spriedums lietā Nr. 116008413, 106AA-0119/13-14*).

Materiāla izskatīšanas gaitā nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas amatpersona tieši vai netieši, kaut kādu personīgu motīvu vadīta, būtu personīgi ieinteresēta noformēt administratīvā pārkāpuma protokolu /pers. A/. Nekādi apstākļi, kas liktu apšaubīt policijas amatpersonas objektivitāti, netika konstatēti.

Arī saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta ceturto daļu valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, tātad, šajā gadījumā arī policijas darbiniekam, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. Dotajā gadījumā Iestādes rīcībā nav neviena pierādījuma, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieks būtu neobjektīvs vai nekompetents konkrētā administratīvā pārkāpuma konstatēšanā.

[3.10] Citējot Latvijas APK 243. un 243.[1] pantu, norādīts, lietā ir šādi pierādījumi: Sākotnējais lēmums; inspektores ziņojums; pārkāpuma videoieraksts; /pers. A/ iesniegums.

Citējot Latvijas APK 244. pantu, izskatot lietu, Iestāde uzskata, ka Sākotnējais lēmums sastādīts pamatoti, piemērojot naudas sodu 80 *euro*, turklāt nepiemērojot maksimālo sodu, kāds paredzēts par šādu pārkāpumu.

Lietā nav neviena objektīva, likumīga un pamatota iemesla, lai atceltu piemēroto sodu.

[4] Nepiekrītot Iestādes lēmumam, sūdzību par to iesniedza /pers. A/, lūdzot to atcelt.

[4.1] Sūdzībā norādīts, ka videoieraksts lietā nevar tikt izmantots kā pierādījums, jo Transportlīdzeklis vairākas reizes pazūd no kadra, tajā nav atspoguļots, kāds transportlīdzeklis tiek apturēts, kā arī nav redzams transportlīdzekļa reģistrācijas numurs.

[4.2] Notikuma vietā netika ievērots Ceļu satiksmes likuma 20. pants, jo pēc Transportlīdzekļa apturēšanas netika izskaidrots tā apturēšanas iemesls, tikai pieprasīti dokumenti. Pēc aptuveni 10-15 minūtēm tika pasniegts Sākotnējais lēmums, paskaidrojot, ka ar parakstu netiek atzīta vaina, bet tikai tas, ka protokols ir saņemts, izskaidrots, kad jāierodas uz lietas izskatīšanu. Tā kā netika izskaidrots apturēšanas iemesls, netika dota iespēja sniegt rakstveida paskaidrojumus, kā arī šādas tiesības netika izskaidrotas. Tādējādi arī nav pamatots secinājums, ka nemēģināja attaisnoties notikuma vietā. Lai gan Iestādes lēmumā norādīts, ka netika sniegti paskaidrojumi lietas izskatīšanas laikā, tie tika sniegti.

[4.3] Lietas izskatīšanas laikā tika sniegti paskaidrojumi, bet šķita, ka amatpersonai neinteresēja teiktais. Soda lēmumā pieļauta kļūda transportlīdzekļa markas norādīšanā, kā arī nepamatoti konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis pēc Latvijas APK 34. panta pirmās daļas 2. punkta, jo atkārtoti gada laikā nav izdarījis līdzīgu pārkāpumu. Kļūda atkārtota Iestādes lēmumā. Tāpat Iestādes lēmumā kļūdaini norādīts inspektores uzvārds.

Ne notikuma vietā, ne lietas izskatīšanas laikā netika pieminēti piemērotie soda punkti.

[4.4] Iestādes lēmumā norādīts, ka Transportlīdzeklis tika iztaisnots, kad vadītājs ieraudzīja dienesta transportlīdzekli, taču sūdzības iesniedzējs atradās stāvlaukuma tālākajā galā un pat dienas laikā nebūtu pamanījis dienesta transportlīdzekli no tāda attāluma. Videoierakstā labi redzams, ka Transportlīdzeklis bija jau iztaisnots un neslīd pirms dienesta transportlīdzeklim tika ieslēgti gaismas signāli un tas iebrauca stāvlaukumā.

[4.5] Lai gan Iestādes lēmumā norādīts, ka nav konstatēti amatpersonu motīvi sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu tieši sūdzības iesniedzējam, apstāklis, ka videoierakstā redzams otrs transportlīdzeklis, kurš veic sānslīdi, bet netika apturēts, liecina par amatpersonu ieinteresētību sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu konkrēti *BMW* vadītājam, proti, sūdzības iesniedzējam.

Motīvu daļa

[5] Pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, /pers. A/ sūdzību, tiesa atzīst, ka sūdzība noraidāma kā nepamatota, bet Iestādes lēmums atstājams negrozīts.

[5.1] Latvijas APK 289.[12] panta pirmā daļa paredz, ka rajona (pilsētas) tiesa neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu atceļ iestādes lēmumu un nosūta lietu jaunai izskatīšanai iestādei pēc piekritības šādos gadījumos:

1) lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvā pārkāpuma lietu izskatīt;

2) lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekiem par lietas izskatīšanas vietu un laiku;

3) izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;

4) lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;

5) lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa nekonstatē Latvijas APK 289.[12] pantā paredzētos gadījumus, kas būtu pamats neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem atcelt iestādes lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai iestādei.

[6] Saskaņā ar Latvijas APK 286. panta otro daļu augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

Latvijas APK 289.[13] panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā izdarītie secinājumi pamatoti ar noskaidrotajiem lietas faktiskajiem apstākļiem un pierādījumiem, pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecas uz konkrētās situācijas tiesisko regulējumu. Tādējādi tiesa pievienojas Iestādes lēmumā norādītajai motivācijai attiecībā uz pārkāpuma faktiskajiem apstākļiem un kvalifikāciju.

[7] Izvērtējot /pers. A/sūdzībā norādītos argumentus, tiesa norāda uz turpmāko.

[8] No lietas materiāliem izriet, ka 2019. gada 2. decembrī sastādīts Sākotnējais lēmums par to, ka 2019. gada 2. decembrī plkst. 23.30 Rīgā, /pers. A/ vadīja transportlīdzekli *BMW 525* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ pa Slokas ielas 115 stāvlaukumu, un veica apzinātu sānslīdi, kur iespējama satiksme.

Ar savām darbībām /pers. A/ pārkāpis Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešo daļu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.[4] panta trīspadsmitās daļas 3. punktā.

[8.1] Ar Soda lēmumu pie administratīvās atbildības saukts /pers. A/, piemērojot naudas sodu 80 *euro* apmērā, norādot, ka lietā konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis pēc Latvijas APK 34. panta pirmās daļas 2. punkta.

[8.2] Lietā nepastāv strīds par to, ka /pers. A/ vadīja Transportlīdzekli Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā un laikā, bet lietā pastāv strīds par to, vai /pers. A/ apzināti izraisīja Transportlīdzekļa sānslīdi.

[9] Latvijas APK 243. panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Minētā panta ceturtā daļa noteic, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Atbilstoši minētā panta astotajai daļai pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

Turklāt minētā panta piecpadsmitā daļa noteic, ka administratīvā pārkāpuma lietā iegūtos pierādījumus fiksē administratīvā pārkāpuma protokolā.

Latvijas APK 244. pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvo pārkāpumu lietās pierādīšanas standarts ir augsts, proti, personas vainai jābūt pierādītai ar pierādījumiem, kas nodrošina faktu konstatāciju ārpus saprātīgām šaubām. Tā kā administratīvo pārkāpumu lietas uzskatāmas par krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izpratnē, personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, ir jābūt nodrošinātām kriminālprocesuālām garantijām. Viena no būtiskākajām ir nevainīguma prezumpcijas ievērošana. No nevainīguma prezumpcijas izrietoša ir arī kriminālprocesuālā garantija, ka visas pamatotās šaubas skaidrojamas par labu personai (*in dubio pro civis*).

Senāta praksē ir atzīts, ka tiesai ir jātulko šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā (sk. *Senāta 2007. gada 18. septembra sprieduma lietā Nr. SKA-395/2007 14. punkts, Senāta 2007. gada 22. februāra spriedumu lietā Nr. SKA-52/2007, Senāta 2007. gada 24. maija sprieduma lietā Nr. SKA-219/2007 17. punktu, 2008. gada 13. novembra sprieduma lietā Nr. SKA-493/2008 14. punktu*).

[9.1] Lietas materiāliem pievienots policijas dienesta transportlīdzeklī uzņemtais videoieraksts, no kura izriet, ka dienesta transportlīdzeklis atrodas krustojumā pie luksofora sarkanā gaismas signāla. Transportlīdzeklis tiek vadīts atpakaļgaitā, lai kameru pavērstu uz veikala „Maxima" stāvlaukumu, kurā redzami divi braucoši transportlīdzekļi, no kuriem viens izraisa apzinātu sānslīdi un sāk braukšanu uz stāvlaukuma pretējo daļu virzienā, kurā aizbrauca otrs transportlīdzeklis. Dažas sekundes transportlīdzeklis stāv, līdz luksoforā iedegas zaļais gaismas signāls, kad uzsāk braukšanu stāvlaukuma virzienā. Braukšanas laikā redzams, ka no iepirkumu ratiņu novietnes vietas aizmugures ar līkumu izbrauc transportlīdzeklis, izraisot sānslīdi, turpinot braukšanu taisnā virzienā. Dienesta transportlīdzeklis iebrauc stāvlaukumā, piebraucot pie pēdējā transportlīdzekļa. Transportlīdzeklis pazūd no kameras redzesloka, videoierakstā vairs neparādās, redzamas tikai iepirkumu ratiņu novietnes.

[9.2] Sūdzībā norādīts, ka videoieraksts nevar tikt izmantots kā pierādījums lietā, jo Transportlīdzeklis vairākas reizes pazūd no kadra, no tā nevar redzēt, ka kāds transportlīdzeklis tiek apturēts, kā arī tajā nav redzama transportlīdzekļa valsts reģistrācijas numurs. Tajā pašā laikā sūdzībā norādīts, ka videoierakstā redzams, ka Transportlīdzeklis bija iztaisnots un neslīd pirms dienesta transportlīdzeklis ieslēdz gaismas signālus un iebrauc stāvlaukumā.

[9.3] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākās inspektores kaprāles /pers. M/ ziņojumā norādīts, ka 2019. gada 2. decembrī pildīja dienesta pienākumus dienesta transportlīdzeklī kopā ar jaunāko inspektoru Valsts amatpersona. Ap plkst. 23.30 atradās Slokas ielas un Kurzemes prospekta krustojumā, kad uzmanību piesaistīja Transportlīdzeklis, kurš vairākas reizes veica apzinātu sānslīdi Slokas ielas 115 veikala „Maxima" stāvlaukumā. Dienesta transportlīdzekļa kamera tika pagriezta, lai varētu fiksēt pārkāpumu, tad devās apturēt Transportlīdzekli. Transportlīdzekļa vadītājs iepazinās ar videoierakstu, pēc kā saprata savu pārkāpumu. Videoierakstā, brīdī, kad Transportlīdzeklis tika iztaisnots, tā vadītājs jau bija ievērojis dienesta transportlīdzekli, kas iebrauca stāvlaukumā.

[9.4] Lai gan videoierakstā nav redzama transportlīdzekļa valsts reģistrācijas numurs, sūdzības iesniedzējs neapstrīd, ka videoierakstā fiksēts tieši viņa vadītais Transportlīdzeklis. Tieši pretēji, uz to norāda savā sūdzībā. Tādējādi tiesa, ievērojot gan /pers. A/ norādīto, gan /pers. M/ ziņojumā norādīto, atzīst videoierakstu par lietā izmantojamu pierādījumu, kas tiek vērtēts kopsakarā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem.

[10] Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešā daļa noteic, ka ceļu satiksmes dalībniekiem un citām personām jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus.

Latvijas APK 149.[4] panta trīspadsmitās daļas 3. punkts noteic, ka par agresīvu braukšanu, kas izpaudusies kā apzināta sānslīdes radīšana uz ceļiem vai citās vietās, kur iespējama satiksme (stāvlaukumi, laukumi, pagalmi u. tml.), izņemot gadījumus, kad Ceļu satiksmes likuma noteiktajā kārtībā saskaņotajos sporta pasākumos ir pieļaujamas atkāpes no ceļu satiksmes noteikumiem, kā arī normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos izklaides un

paraugdemonstrējumu pasākumu laikā, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no septiņdesmit līdz divsimt astoņdesmit *euro*.

Atbilstoši Latvijas Zinātņu akadēmijas Latviešu terminoloģijas komisijas apstiprinātajiem spēkratu teorijas terminiem (apstiprināti ar 2006. gada 21. novembra lēmumu Nr. 57, protokols Nr. 7/1072) sānslīde ir spēkratu un dzinekļa kustības veids: slīdēšana sānis. Riteņiem: visu riepas daļiņu šķērsvirziena pārvietošanās kontaktlaukumā attiecībā pret balstvirsmu. Sānslīde tieši ietekmē spēkratu vadāmību un šķērsnoturību.

Vērtējot /pers. A/sūdzību, tiesa atzīst, ka viņa iebildumi faktiski ir nevis par pārkāpumu pēc būtības, bet gan par policijas darbinieku rīcību notikuma vietā un pieņemto Soda un Iestādes lēmumu. No lietas materiāliem neizriet, ka par policijas darbinieku pieļauto rīcību pret /pers. A/ būtu iesniegtas kādas sūdzības un būtu konstatēti pārkāpumi, kā arī uz to nav norādīts sūdzībā.

[10.1] Sūdzībā norādīts, ka policijas darbinieki neievēroja Ceļu satiksmes likuma 20. pantā noteikto kārtību pēc transportlīdzekļa apturēšanas.

Ceļu satiksmes likuma 20. pants noteic transportlīdzekļu īpašnieku, valdītāju un turētāju pienākumi un tiesības, līdz ar to nav attiecināms uz policijas darbiniekiem, pildot amata pienākumus, veicot transportlīdzekļa apturēšanu.

Tāpat šajā tiesvedībā tiesa vērtē /pers. A/ sūdzību tikai atbilstoši Latvijas APK noteikumiem saistībā ar viņam piemēroto sodu.

[10.2] Attiecībā uz sūdzībā norādīto, ka notikuma vietā policijas darbinieki neizskaidroja tiesības sniegt rakstveida paskaidrojumus, kā arī neizskaidroja transportlīdzekļa apturēšanas iemeslu, tiesa norāda turpmāko.

No /pers. M/ ziņojuma izriet, ka sūdzības iesniedzējs tika iepazīstināts ar videoierakstu, pēc kā saprata izdarīto pārkāpumu.

Sākotnējā lēmumā redzams, ka /pers. A/ ir parakstījies zem iedaļas, kurā norādīts, ka „LAPK 260. pantā noteiktās pie administratīvās atbildības sauktās personas pienākumi un tiesības man saprotamā valodā izskaidroti.", kā arī sūdzības iesniedzējs ir parakstījies par Sākotnējā lēmuma eksemplāra saņemšanu.

Tiesa norāda, ka paskaidrojuma/iebildumu nesniegšana uz vietas pati par sevi nerada nekāda sekas attiecībā uz izskatāmo lietu, jo šie paskaidrojumi, ievērojot to, ka soda piemērošanai /pers. A/ bija jāierodas Iestādē likumā un administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā. Šie paskaidrojumi tiktu izvērtēti tikai iestādē, lemjot par to, vai /pers. A/ saucams pie atbildības. Proti, /pers. A/ bija iespēja paskaidrojumus un argumentus sagatavot pirms iestādē tika lemts par soda piemērošanu, nevis sniedzot tos uzreiz uz vietas.

Pretēji sūdzībā norādītājam, arī Iestādes lēmumā norādīts, ka lietas izskatīšanas laikā tika uzklausīti /pers. A/ paskaidrojumi.

Tādējādi šis sūdzības arguments uzskatāms par nepamatotu.

[10.2] Attiecībā uz sūdzībā norādītājām Soda un Iestādes lēmumā pieļautajām pārrakstīšanās kļūdām un nepilnībām, tiesa norāda turpmāko.

Latvijas APK 278.[1] panta trešā daļa noteic, ka institūcija (amatpersona), kura pieņēmusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pēc savas iniciatīvas vai pēc administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieka lūguma var izlabot lēmumā pārrakstīšanās vai matemātiskā aprēķina kļūdas, ja tas nemaina lēmuma būtību.

Tā kā /pers. A/ neapstrīd, ka vadīja Transportlīdzekli Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā un laikā, apstāklis, ka Soda lēmumā kļūdaini norādīts „VMW", nevis „BMW", nevar būt par pamatu tā atcelšanai, jo nemaina lēmuma būtību, bet /pers. A/ var lūgt izlabot lēmumā pārrakstīšanās kļūdu.

Tas pats attiecināms uz Iestādes lēmumā pieļauto pārrakstīšanās kļūdu /pers. M/ uzvārdā.

Tāpat no lietā pievienotā protokolu saraksta izriet, ka 2019. gada 2. aprīlī /pers. A/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 149.[4] panta četrpadsmitajā daļā, proti, par citu šajā kodeksā neminētu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpšanu. Sods izpildīts 2019. gada 23. aprīlī. Līdz ar to iestāde pamatoti konstatējusi atbildību pastiprinošu apstākli pēc Latvijas APK 34. panta pirmās daļas 2. punkta, bet sūdzībā norādītais arguments, ka /pers. A/ gada laikā atkārtoti nav administratīvi sodīts, uzskatāms par nepamatotu.

Procesuāli pārkāpumi lēmuma pieņemšanā rada lēmuma prettiesiskumu un pamatu atcelšanai tad, ja tiem ir tieša un būtiska ietekme uz rezultātu. Tas ir, ja tiesību normas tieši paredz lēmuma atcelšanu konkrētā procesuālā pārkāpuma gadījumā vai arī tad, ja rezultāts būtu personai labvēlīgāks, ja šādu pārkāpumu nebūtu (skat. *Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014. gada 3. septembra spriedumu lietā Nr. 128023613*).

[10.3] /pers. A/ norāda, ka Iestādes lēmumā kļūdaini norādīts, ka Transportlīdzeklis tika iztaisnots, kad vadītājs ieraudzīja dienesta transportlīdzekli, jo sūdzības iesniedzējs atradās stāvlaukuma tālākajā galā un pat dienas laikā nebūtu pamanījis dienesta transportlīdzekli no tāda attāluma. Videoierakstā labi redzams, ka Transportlīdzeklis bija jau iztaisnots un neslīd pirms dienesta transportlīdzeklim tika ieslēgti gaismas signāli un tas iebrauca stāvlaukumā.

Tiesa norāda, ka šajā gadījumā nav nozīmes apstāklim, kurā brīdī Transportlīdzeklis tiek iztaisnots, jo sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības par apzinātas sānslīdes izraisīšanu, kas arī ir jākonstatē personas darbībās, lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu.

[10.4] Sūdzībā norādīts, ka ne sastādot Sākotnējo lēmumu, ne Soda lēmumu netika minēti piespriestie soda punkti.

Ministru kabineta 2004. gada 21. jūnija noteikumu Nr. 551 „Pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas piemērošanas noteikumi" 3. punkts noteic, ka uzskaites punktus valsts akciju sabiedrība „Ceļu satiksmes drošības direkcija" (turpmāk — Ceļu satiksmes drošības direkcija) reģistrē transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā [..], bet 4. punkts noteic, ka par uzskaites punktu reģistrāciju amatpersona atsevišķu lēmumu nepieņem. Uzskaites punktus reģistrē automātiski dienā, kad stājas spēkā lēmums par administratīvā soda piemērošanu un tas kļuvis neapstrīdams. Informāciju par administratīvā soda piemērošanu transportlīdzekļa vadītājam transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistram tiešsaistes datu pārraides režīmā nodod no Sodu reģistra.

Tādējādi secināms, ka Latvijas APK normas neparedz ne soda punktus norādīt administratīvā pārkāpuma protokolā, ne lēmumā par sodu, kā arī neparedz iestādes amatpersonai par to informēt pārkāpēju.

[10.5] Attiecībā uz sūdzībā norādīto, ka policijas amatpersonām bija personīgs iemesls sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu tieši sūdzības iesniedzējam, tiesa norāda turpmāko.

Likuma „Par policiju" 12. pants noteic policijas darbinieka vispārējās tiesības. Atbilstoši minētā panta pirmās daļas 1. un 4. punktam policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus, atbilstoši dienesta kompetencei ir tiesības prasīt, lai personas pārtrauc likumpārkāpumus un citu rīcību, kura traucē policijas pilnvaru izpildi, kā arī pielietot pret likumpārkāpējiem paredzētos piespiedu līdzekļus, kā arī sastādīt protokolus par administratīvajiem pārkāpumiem; likumā paredzētajos gadījumos un kārtībā nogādāt policijas iestādē likumpārkāpējus, izdarīt viņu personas apskati, mantu un dokumentu izņemšanu un apskati, administratīvi aizturēt likumpārkāpējus un veikt citus likumā noteiktos pasākumus administratīvo pārkāpumu lietvedības nodrošināšanai, kā arī piemērot viņiem administratīvos sodus vai noteiktā kārtībā nosūtīt protokolus pēc piekritības.

Tiesa atzīst, ka policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (sk. *Administratīvās apgabaltiesas 2005. gada 3. decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1. punktu, 2005. gada 9. decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1 punktu*).

Turklāt tiesa norāda, ka šī lieta tiek izskatīta tikai tādā apjomā, kādā /pers. A/ ir saukts pie administratīvās atbildības un tiek vērtēti iebildumi attiecībā pret Soda lēmumu un Iestādes lēmumu pēc būtības, bet pārējie saistītie jautājumi, t. sk., par Iestādes darbinieku darbību vai bezdarbību, izskatāmi citā procesā, bet tas var būt par pamatu /pers. A/ vērsties Iestādē ar attiecīgu lūgumu, lai izvērtētu Iestādes darbinieku rīcību (t. sk. apsvērumus, kas saistīti ar Iestādes darbinieku veikto amata pienākumu kvalitāti).

Tiesa norāda, ka atbilstoši Satversmes 91. panta noteikumiem visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā, bet cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas.

Latvijas APK 240. pants noteic, ka administratīvo pārkāpumu lietas tiek izskatītas, ievērojot principu, ka visas personas ir vienlīdzīgas likuma un institūcijas, kas izskata lietu, priekšā neatkarīgi no viņu izcelšanās, sociālā un mantiskā stāvokļa, rases un nacionālās piederības, dzimuma, izglītības, valodas, attieksmes pret reliģiju, nodarbošanās veida un rakstura, dzīvesvietas un citiem apstākļiem.

Tādējādi likumdevējs paredzējis vienlīdzības principu ne tikai valsts pamatlikumā, bet arī Latvijas APK normās.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā un savstarpējā saistībā, tiesai nerodas šaubas, ka policijas amatpersonas pārkāpumu konstatējušas likumīgi, proti, pildot savus dienesta pienākumus, tās ir pilnvarotas apturēt transportlīdzekļus, veikt vadītāju un dokumentu pārbaudi.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka nepastāv pamats neticēt policijas darbinieku ziņojumos norādītajiem apstākļiem, jo lietā nav konstatējamas tādas ziņas, kas būtu par pamatu uzskatīt, ka policijas darbinieki nebūtu objektīvi.

[10.6] Līdz ar minēto, ievērojot gan videoierakstā redzamo, gan arī policijas amatpersonas ziņojumā atspoguļoto, tiesai nerodas šaubas par to, ka /pers. A/, vadot Transportlīdzekli, izdarīja Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešās daļas pārkāpumu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā, ko pierāda lietas materiāliem pievienotais videoieraksts un policijas darbinieka ziņojums.

Tiesa šajā lietā nesaskata saprātīgas šaubas par /pers. A/ vainu pārkāpuma izdarīšanā, kuras būtu tulkojamas viņam par labu.

Atzīmējams, ka nevar izlemt šīs lietas apstākļus, vērtējot vienīgi sūdzībā norādīto un paļaujoties uz tajā norādīto apgalvojumu patiesumu, pretējā gadījumā katrs tiesībsargājošās iestādes personai izdots nelabvēlīgs lēmums būtu atceļams pie apstākļiem, kad persona izvirza notikušo apstākļu sev izdevīgu versiju, kas, viņaprāt, ir ticama un pieļaujama, tomēr ar lietā esošajiem materiāliem nav pierādāma.

Fakts, ka persona, kas ir saukta pie administratīvās atbildības pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu pirmās instances tiesas spriedumu (sk. *Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016. gada 4. aprīļa spriedumu lietā Nr. 104AA-0367-16/28*).

Tas apstāklis, ka /pers. A/ nepiekrīt, ka ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, nevar būt par pamatu uzskatīt, ka Soda lēmums un Iestādes lēmums būtu pieņemti nepamatoti.

[11] Latvijas APK 22. pants noteic, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Savukārt Latvijas APK 32. panta otrā daļa noteic, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

[11.1] No lietas materiāliem izriet, ka /pers. A/ piemērots naudas sods 80 *euro* apmērā par Latvijas APK 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Tiesa sprieduma 10.2. punktā atzina, ka Soda lēmumā pamatoti konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis, proti, /pers. A/ atkārtoti gada laikā izdarījis administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē.

[11.2] Latvijas APK 149.^{4} panta trīspadsmitās daļas 3. punkta sankcija šajā gadījumā paredz pārkāpējam naudas sodu no 70 līdz 280 *euro*.

Izvērtējot lietas faktiskos apstākļus un ņemot vērā lietā konstatēto atbildību pastiprinošo apstākli, tiesa atzīst, ka /pers. A/ piemērotais naudas sods 80 *euro* apmērā, kas ir gandrīz minimālais iespējamais naudas sods par Latvijas APK 149.^{5} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, ir pamatots un atbilstošs pārkāpuma būtībai.

[12] Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. *Senāta 2010. gada 11. marta sprieduma lietā Nr. SKA-66/2010 14. punktu, 2012. gada 21. februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-186/2012 10. punktu, 2013. gada 1. jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-584/2013 10. punktu*).

Ņemot vērā minēto, tiesa nevērtē pārējos /pers. A/ sūdzībā norādītos argumentus, jo tie nav atzīstami par nozīmīgiem no tiesību viedokļa šīs lietas izskatīšanā, kā arī tie neietekmē tiesas izdarītos secinājumus attiecībā uz lietas faktiskajiem apstākļiem un lietas materiālos esošajiem pierādījumiem.

Apkopojot visu iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka lietā pierādīta /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā par Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešās daļas pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{5} panta trīspadsmitās daļas 3. punktā. Savukārt /pers. A/ sūdzībā norādītie argumenti nevar būt par pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums atstājams spēkā, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma kā nepamatota.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot minēto un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1. punktu, tiesa

nosprieda

/pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt, bet Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2019. gada 19. decembra lēmumu Nr. 1637 atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā no 2020. gada 21. maija.

Tiesnesis Viktors Makucevičs